

Bibliaóra – 2023. december 12.

Előfohász: „Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram (Zsolt 139,4).” Ámen.

Ének: 139. zsoltár: „Uram, te megvizsgálasz engem...”

Előíma: Drága Fazekasmesterünk, élő Reménységünk, hitet ébresztő Urunk az Úr Jézus Krisztusban! Nyúzott, ázott és fázott lélekkel jövünk Eléd, és köszönjük meg Neked, hogy a mi állapotunk ellenére kész vagy bennünket agyagoddal, élő Igéddelel formálni. Köszönjük, hogy Te úgy bánasz Velünk, ahogyan Te akarod. Mi vagyunk az agyag és Te vagy a Fazekasmester, Aki szeretettel és igazsággal formálsz néped. Jöjj hát közösségünkbe és gyúrd meg bennünket, végy bennünket most is a Te áldó és megszentelő kezeidbe, hogy Tőled várjuk a próbatételek idején is a megoldást, a segítséget és a megnyugvást. Hálásak vagyunk, hogy nem ellenünk, hanem értünk cselekszel, hiszen, ha most nem látjuk meg a megmentő csoda ajándékát, akkor soha. Cselekedj Szentlelked erejével, hogy életünk változzon és szívünk ébredjen, azáltal, hogy Te szólsz és Igéd szíven talál, lelken üt, mert Te vagy a Gyámolító, az Úr, a hatalmas Isten. Fiadban, fogadj el bennünket és vigasztalj meg minden szomorúságunk ellenére, mint Pál apostollal cselekedtél látva a korinthusi életmód nyomorúságait a gyülekezet talaján is. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jeremiás próféta könyve 18. fejezet: *„Ezt az ígét mondta az Úr Jeremiásnak: Indulj, menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled ígéimet. Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen a korongon dolgozott. De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. Ekkor így szólt hozzám az Úr igéje: Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izráel háza, mint ez a fazekas? – így szól az Úr. Hiszen olyanok vagytok a kezemben, Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében. Megtörténik, hogy kimondom egy népről vagy országról, hogy kigyomlálom, lerombolom és elpusztítom. De ha megtér gonoszságából az a nép, amelyről beszéltem, akkor én is megbánom, hogy veszedelmet akartam zúdítani rá. Megtörténik, hogy megígérem egy népnek vagy egy országnak, hogy felépítem és elplántálom. De ha azt műveli, amit rossznak látok, és nem hallgat a szavamra, akkor megbánom, hogy jót akartam vele tenni. Most azért mondd meg Júda férfiaiának és Jeruzsálem lakóinak, hogy ezt mondja az Úr: Én most veszedelmet készítek, és tervet szövök ellenetek! Térjete meg azért mindnyájan gonosz útjaitokról, jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket! De ők ezt mondták: Ne fáradj! Mert mi csak a magunk feje után megyünk, és megátalkodott, gonosz szívünk szerint élünk! Azért ezt mondja az ÚR: Kérdezzétek csak meg a népeket: ki hallott ilyesmit? Nagyon borzalmas, amit*

elkövetett Izráel szűz leánya. eltűnik-e a hó a Libanon sziklás tetejéről? Kiszáradnak-e a másoktól érkező, hús vizű patakok? De az én népem elfelejtett engem, és a hitvány bálványoknak tömjénezik! eltántorították őket útjukról, a régi ösvényről, hogy más csapásokon járjanak, egyenetlen úton. Így teszik pusztává országukat, mely iszonyatos marad örökre; aki csak arra jár, megborzad, és a fejét csóválja. Keleti szélként szórom szét őket az ellenség előtt. A hátamat mutatom nekik, és nem az arcomat a pusztulásuk napján. Akkor ezt mondták: Gyertek, találjuk ki, mit tehetnénk Jeremiás ellen! Mert nem igaz, hogy nincs már a papnál tanítás, a bölcsnél tanács és a prófétánál ige! Gyertek, győzzük le vitában, hogy ne kelljen többé figyelniünk soha a szavára! Figyelj rám, Uram, halld meg, mit beszélnek ellenfeleim! Szabad a jóért rosszal fizetni? Hiszen vermet ástak nekem! Emlékezz rá, hogy éléd álltam, és szót emeltem értük, hogy elfordítsam róluk haragodat. Büntesd azért fiaikat éhínséggel, és tedd őket fegyver martalékává! Asszonyaik legyenek meddőök és özvegyek, férfijaikat terítse le a halál, ifjait háborúban a fegyver vágja le! Jajkiáltás hangozzék házaikból, ha portyázó csapatokat hozol rájuk hirtelen! Mert vermet ástak, hogy megfogjanak, és csapdákat raktak lábam elé. De te, Uram, ismered ellenem szőtt gyilkos terveiket. Ne bocsásd meg bűnüket, ne töröld el színed elől vétküket! Roskadjanak össze előtted, bánj el velük haragod idején!"

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-12. versek: Jeremiás nem tanulmányi kirándulás céljából, exkurzióra megy a fazekas házba, amely a város déli részén volt, hanem Isten épp ott akarja őt megvigasztalni és éltető Igéit vele közölni. A fazekasok akkori készítményei a mindennapi élet hasznos kellékei voltak. Főzés, ivóvízhordás, tálalás, raktározás és irattartás céljaira használták árucikkeiket. A fazekas pedig éppen dolgozott, amikor Jeremiás odaérkezett, és azt látja, hogy a kezében lévő agyagot, amit megformált újból összegyúrta, mert nem alakult úgy a dolog, ahogyan elképzelte volna. Az Isten begyűrűzik a mindennapi eseményekbe és szól. Új helyzetek, új üzenetek és mégis amit lát, az válik áldott Igévé. Az Úr lelkigondozza szolgáját, de közben fel is vértelmezi az új igék továbbadására. A prófétának fel kell ismernie, hogy ahol él, és amit lát, az fog történni a mindennapokban a néppel. Istent semmi sem köti, újból meggyúrhatja, újból alakíthatja népét, de teszi ezt azzal a felelősséggel, hogy közben hirdeti az ítéletet és a kegyelmet. Isten meggondolhatja magát, úgy mint a fazekasmester és szabadon visszavonhatja az ítéletet, ha népe Hozzá tér, Betér, ragaszkodik Hozzá, Mellette marad és Vele együtt jár. A prófétának meg kell értenie, hogy Isten hosszútűrése nagyobb, mint az ő félelmekkel teli türelmetlensége. Félreérthetetlen, hogy mit kell tennie: bűnbánatra hívni a népet. Komoly üzenet ez. Jeremiás pedig újból tapasztalja, hogy kár volt. Nincs befogadó szív, nincs odafigyelő fül, nincs értelemmel befogadó lélek Isten népe körében. A nép csak Isten bosszúállását hívja ki maga

ellen. Épp ezért kezébe veszi Isten az Ő népét, összegyűrja őket, tehát fogságba viszi. Hatalmas kezével úgy tesz, mint az agyaggal a fazekasmester. Kinyújtja karját az agyag felé és formálja. Isten tehát nem hagyja el szolgáját, de népét sem. Szenvedések közepette formál a Mester. Kell, hogy kezébe vegyen és összemorzsoljon. Kell, hogy szétzúzzon, és újból a korongra helyezzen. Népet, egyént, prófétát. Mindenkit, mert Ő nem hagy el bennünket. A fazekasmester agyagot formál edénnyé, az Isten embert formál a maga képmására. Isten megteheti ezt az Ő népével, ahogyan a kezdetben is megtette. Ahogyan a fazekas mindent bele ad, tehetségét, testi erejét, lelki világát egy kerámiába, úgy Isten is mindent belehelyez az emberbe. Fáradozik a bűnös emberért. Nem gondolja meg magát, csak újból és újból neki veselkedik, hogy újjáteremtő akarata, gyógyító szeretete, mindent újra átgondoló ítélete érvényesüljön. Fiát is ezért küldi, hogy senki el ne vesszen. Szeretett mozdulatok ezek a fazekas részéről, hogy jobb legyen, hasznosabb és értékesebb. Isten megítéli népét, de teszi ezt újból és újból a megjobbítás céljával. A maga képére akarja formálni mindig az embert. Az Alkotó szava használja prófétáját, és a csüggedés lelke helyett a tiszta Igét viszi a nép elé, hogy azáltal éljen és megtérjen. A bennünk megszólaló ige a mi drága kincsünk. A sötét világban meggyújtott mécses. Az ember nem pislákolhat, ha a világ Világossága a szívében meggyújtja a szövétneket. Adósok vagyunk mindnyájan, akik hallgatjuk az Igét. Adósok a Léleknek, hogy megérteti velük, hitre eljuttat és szívébe megcselekszi azt, amire más nem képes. Hordozod életed elsődleges célját? Az újjáteremtés koronája vagy? Megmaradsz a régiben? Látod a sok szemléltetést, de nem éled át Isten csodálatos formáló erejét Igéje és Szentlelke által? Örök koldus maradsz, szeretet nélkül, fájdalommal, értéktelen gönceidet cipelve és nem marad más hátra ma sem Istennek, hogy azt tegyen veled, amit Ő akar. Isten dicsőítéséhez visszatérni, ez a cél. Egyedül nem megy, Krisztus a lényeg.

13-17. versek: Utálatos Isten előtt Izráel kettős bűne. Így nem lehet élni. Őt elhagyják és ragaszkodnak a bálványokhoz. Ki hallott már ilyet! Épp ésszel felfoghatatlan. Csavaros zavarodott elme kell ahhoz, hogy jóra azt mondja, rossz és a rosszra, hogy jó. Vadpatak, amelynek eddig volt hűs vize. Fennsík, amelynek eddig volt hólepte csúcsa. A létéről mond le Izráel szűz leánya. A létfenntartásáról mond le Izráel szűz leánya. Alapjaiba rongálja meg azt, amit az Úr felépített a szövetség vére által. Az utánpótlásról mond le. A fenntarthatóságáról mond le. Könnyelmű és meggondolatlan tett ez. Ki látott még ilyet, hogy a biztosat lecseréli valaki a bizonytalanra. Jeruzsálem értelmetlen kísérletezésbe kezd, pedig hát biztos alapokon nyugszik az élete. A pogány istenek csak a képzelettel játszanak a valóságot nem képesek elrendezni. Játékszerek a valós Rendező helyett. Pótlékok az Alapanyag helyett. Épp ezért Isten a keleti szelet, a puszta szelét árasztja a népre. Forróság és homokvihár lesz

az osztályrészük. Nem marad meg egyetlen élet sem. Isten a felperzselés taktikáját választja egy olyan néppel szemben, amelyik nem emlékezik az Úrral kötött szövetségre, hanem elfeledte Urát és Parancsolóját. Isten jelenléte megszűnik. Háta és arcát fordít nekik. Háttal áll nekem az Isten, tehát veszedelmet hoz. Az isteni rend elhagyása ezt eredményezi. Az élő Isten nélkül élettelen minden. A hit helyett hitetlenség. A hit által élni olyan, mint újból visszanyerni a lelki egyensúlyt. A hit nélkül élni olyan, mint minden korlátot elengedni, minden mankót eldobni és bénán, fájdalmak közepette meghalni. Szakadékba zuhanni. Minden eltűnhet, minden megperzselődhet, ha Isten azt mondja vége. A vigasztalás megszűnik, a könnypatakok áradnak. Ki az, aki bölcsen gondolkodik? A hites ember. Aki szembe megy önmagával, és nem önmagában táplálja a hiú reményeket. Istennél hűséget jelent a megmaradt hó a Libánonon és vadpatak hús vize. A természet hűbb Urához, mint a teremtménye. Mikor lesz ebből újból Éden? Pedig Istennél boldogság, üdv vár rád. Elképesztő engedetlenség, hiúság és testi vágyak helyett élő kapcsolat.

18-23. versek: A próféta panasza helyén mondott bizonyágtétel a nagy nyomorúságról. Ugyanis az igazságért be akarják törni a fejét. Sokan életére törnek. Nincs ez így jó. El akarják őt teljesen hallgattatni. El akarják őt teljesen pusztítani. Közös célpont éppen az Úr prófétája. De azzal mi oldódik meg? Isten haragja kisebb lesz. Az Úr úgy van vele, mint Rodolfó az énekszerszámával: „Van másik!” Isten a kövekből is támaszt fiakat, hogy megszólaljon és megszólaltassa mások lelkiismeretét. Érkezik a bosszúima a panaszszoltár formájában. „Perelj, Uram, perlőimmal...” Istenre bízta magát, mert magában nem bízhat. Több van Jeremiás szavai mögött, mint igazság. Több áll Jeremiás szava mögött, mint békeség. Isten áll Jeremiás szavai mögött. Az élő Isten. Sokak számára ma is felfoghatatlan, hogy Ki beszél hozzájuk prófétáján keresztül. Itt nemcsak egy atyai kis „bububu”-ról van szó. Itt Isten teljes megcsúfolása a tét. Itt Jahve teljes elutasítása a cél, méghozzá választott népe oldaláról. A próféta nem kér mást, csak Isten legyen az ő tanúja. Ő az elesett. Ő a számkivetett. Ő a lenézett. Ő a megvetett. Isten a bűnt megbünteti, de annyira vergődik a próféta, hogy nem tud mást tenni, mint átkozódni. Aki eddig békés hangot ütött meg népével szemben, aki eddig imádkozott értük, aki eddig szolgált feléjük, most egyszerre kiabál, vergődik, mert igazságtalannak érzi, hogy mit tesznek és mit akarnak személye ellen tenni. Nem könnyű a prófétai sors. Nem könnyű Isten igája alá hajtani a fejünket. Nem könnyű azt mondani Istennek: „engem küldj!” Nem könnyű, mert mögötte felelősség van. Mögötte nem csak szavak vannak, mögötte nem csak teveszőr ruha van és sáska evés, hanem bizony tálcán kívánja a világ és sokszor még a legkegyesebb hívők is Keresztelő János fejét, aki *„hirdette a megtérés kerestségét a bűnök bocsánatára (Mk 1,4).”* Míg vitában akarják megverni a prófétát, addig nincs gond. De, amikor tettelegességgig fajul el a dolog, az már baj.

Fájdalmasan érinti a lelkészt, ha meghúzgálják a palástot rajta, és a szemébe mondják, hogy méltatlan viselője. Fájdalmasan érinti a presbitert és a gondnokot, amikor egy községben éppen ő szorgalmazta a gáz bevezetését a templomba, a parókiára, majd a közösségben azt hallja vissza, hogy azért csinálta, mert haszna volt belőle. Fájdalmasan érinti a gyülekezeti tagot, amikor süteményét, terítőjét, szolgálatát hatalmaskodásnak veszik, nem pedig az odaszánására tekintenek. Fájdalom a próféta részéről. Fájdalom, vergődés, félelem a szolgálatban. Nem csoda, hogy minden szolga visszahúzódik és azt mondja, Istennel megyek tovább, ember mit árthat nekem. Az Úr az én pásztorom. Jeremiás nem tehetetlen, mert Istenre figyel. De elkeseredik. Vigyázzunk a lelkünkre! Egyetlen szolgálat se legyen megkeseredett élet. Aki megkeseredett, az nem tudja Istent élő hittel szolgálni. Akiben meghalt valami a szolgálatával kapcsolatban, nem tud megnyílni Isten előtt. Aki megkeseredett, annak minden rossz és mindenre gyanakvással tekint és mindent elutasít. „Uram, figyelj rám...” Minden szolga imádsága ez legyen. Ecce homo! Íme az ember! Megkötözött lelkek! Isten mégis Fiát engedte megkötözni, kigúnyolni, verni, megszégyeníteni, büntetni, hogy mi a szolgálatban szabadok legyünk. Szolgák szolgája Krisztus és nem te és én. Nem motiváció kell a szolgálathoz, hanem belső elhívás, vocatio externa, amit Isten mindenkinek a maga idejében megad. Addig is ne panaszszoltárokat formáljunk, hanem zoltárokat énekelve menjünk fel az Olajfák hegyére és éljük át a csodát, hogy értünk, helyettünk és miattunk vérrel verejtékeznek a Mester, akinek szolgálata valódi út, valódi igazság és valódi élet. Megterhelt gálya a lelked? Ajánld minden sebedet, minden bántásodat, minden botütésedet Krisztus sebeibe, Aki elrejt és csodával határos módon megment és megszabadít.

Közének: 247. dicséret 6. verse: „Boldog nép az, amely imád...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott II. levél 2. része: *„Elhatároztam tehát magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal. Mert ha megszorítlak titeket, akkor ki vidámít meg engem, hacsak nem az, akit én megszorítok? Azért is írtam erről, hogy amikor megérkezem, ne érjen szomorúság azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meg vagyok győződve arról, hogy az én örömöm mindnyájatoké. Mert sok gyötrődés és szívbeli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek, nem azért, hogy megszorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amely igen erős énbennem irántatok. Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem – hogy ne túlozzak – részben titeket mindnyájatokat is. Elég az ilyennek az a büntetés, amelyet a többség mért rá. Most viszont inkább bocsássatok meg neki, és vigasztaljátok meg, hogy a túlságosan nagy szomorúság valamiképpen meg ne eméssze az ilyet. Ezért kérek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet. Mert leveletem azért is írtam, hogy meggyőződjem*

megbízhatóságokról: vajon mindenben engedelmesek vagytok-e. Akinek pedig ti megbocsátotok, annak én is megbocsátok. Mert amit én megbocsátottam, ha volt mit megbocsátanom, az tiértetek volt Krisztus színe előtt, hogy rá ne szedjen minket a Sátán. Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk. Amikor pedig megérkeztem Tróászba Krisztus evangéliumának hirdetésére, bár az Úr kaput nyitott előttem, nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéremet. Ezért elbúcsúztam tőlük, és elmentem Makedóniába. De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre? Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztusban.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-4. versek: Pál apostol szolgálata éppen Korinthusban bizonyult a legnehezebb. A tévtanítók ott olyan károkat okoztak, valamint a maguk a testvérek régi életmódjukkal, hogy azzal nem tudták Pált meglepni már semmivel. Pál azonban aggódott, szíve tele volt fájdalommal, szeme könnyektől patakzott. Pál nyíltan elmondta nekik, sőt le is írta, hogy vannak náluk olyan dolgok, amelyek helytelenek. Menni vagy nem menni? Megmondani vagy nem megmondani? Sírni felette vagy rácsapni az asztalra? Pál távol marad, mert szomorú. Pál nem cselekszik, mert nagyobb benne a fájdalom, mint a harag. Nem uralkodni akar mások hitén, hanem erősíteni azt Isten Igéjével. Közreműködni akar a kegyelem továbbadásában. Nem követelőzik, hanem nevel, ápol és babusgat, hogy élő hit támadjon az összeroncsolt életek sorai között. Milyen jó lenne megjegyezni, hogy tökéletes hívő nincs, hogy tökéletes emberi példakép nincs. Nem szabad uralkodni senki felett, nem szabad letaglózni senkit sem, nem szabad a magad malmára hajtani a vizet. Légy inkább szomorú, ha olyat tapasztalsz, ami nem egyezik a te hiteddel. Vonulj vissza, maradj távol, és rendezd az életed, rád bízott közösséget életét az Úrral, helyezd az Ő kezébe, mert Ő a szomorúságot örömmé fordítja. A vajúdás időszakát igazi megtelt örömmé formálja. Kell ennél több?

5-11. versek: Pál apostol egy konkrét személyről beszél, aki bizony konkrét terveket valósított meg a gyülekezetben annak kárára, és bizony ezután gyakorolták rajta a közösségi egyházfegyelmet. Éppen ezért az apostol inti a Korinthusban élő közösséget, hogy fejezzék be a büntetést, és bizony építsék újra a szeretet kötelékével az egymás közti kapcsolatokat. Ő ugyanis teljes megbánást tanúsított és megbánta bűneit. Az az esemény, amelyikhez kötődik ez a történet, Pál második korinthusi tartózkodásához köthető, éppen ez volt az az alkalom, amikor megszületett a keménykedő levél, amelyben kérte a bűnös megbüntetését.

Ez a vigasztalás, akkor árad belénk és körbe fonja szívünket, amikor Jézusért viselünk bilincseket, vagy Krisztus személye miatt üldöznek bennünket. Pál apostol a visszafogadást ajánlja. Az újra kezdést építi be Krisztus gyülekezetébe. Bocsássatok meg neki, fogadjátok vissza. Ha ti megbocsátotok, én is megbocsátok. Miattatok volt minden. Milyen nevelő szándék van az apostol részéről jelen ebben a közösségben. Senki ne tekintsen az ő személyére tovább, mert minden értük volt, van és lesz. Amikor a közösség érdeke minden érdeket felülír. Amikor a közösségben megnyilvánuló békesség kedvéért békességet munkálok. Nem parazsat gyűjtök a fejemre, nem vetek rossz fényt a másokra, nem árnyékolom be a másik szolgálatát a gyülekezetben, hanem visszafogadom. Szeretetteljesen bánok vele, hogy ne essem a Sátán kezébe.

Kicsoda a Sátán és milyen hatást gyakorol a közösségre?

1. *„Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatsz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint (Mt 16,23).”*
2. *„Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa (Ijn 3,8).”*
3. *„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait (Lk 22,31-32).”*
4. *„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el (IPt 5,8)...”*
5. *„Ti atyátoktól, az ördögtől származtok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Embergylkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja (Jn 8,44).”*

12-17. versek: Pál apostol ezután azt ecseteli, hogyan várja a híreket Korinthusból. Efézusból Tróászba megy, az Égei tenger partjára abban a reményben, hogy ott találkozik szeretett Fiával, Titusszal és tőle megtudja a korinthusi újdonságokat. De Titusz nem érkezik meg Tróászba. Pál, aki ingerült és nem tud tovább várni, Macedóniába ment, és itt megnyílt előtte kapu a szolgálatra. (ld. ApCsel 14,27) Várta hitben járó testvérét, gyermekét Tituszt (ld. Tit 1,4), bizalommal volt iránta, és tudta, hogy a korinthusi testvéreket ő rá tudja bírni, hogy adakozzanak a jeruzsálemi gyülekezet szegényei részére. Őt választotta ki, hogy levelét eljuttassa Korinthusba. A megfelelő személyek szolgálatunk során. Kik azok, akik támogatják, akik előbbre viszik Krisztus evangéliumát gyülekezetünkben? Nem engem, nem a lelkipásztort, nem a gondnokot, nem a presbitereket támogatják, hanem Krisztus ügyét munkálják a közösségben. Elvégzik a rájuk bízott feladatokat! Adományokat szállítanak és továbbítanak, leveleket postáznak, bizalommal vagyunk irántuk és teljes hitbuzgósággal végzik szolgálatukat. Egy

kezünkön meg tudjuk számolni, hogy kik a Krisztushoz hű szolgák, testvérek, presbitertársak, akik munkánkat támogatják. Becsüljük meg őket és imádkozzunk azért, hogy sokáig támogassák az örömhír ügyét.

Itt Pál apostol ezt a gondolatsort megszakítja és tervezett útjáról majd csak később szól (ld. IIKor 7,5), eltér ettől a témától, hiszen neki nem a saját terveiről kell írnia a gyülekezetnek, hanem a hit győzelméért kell mindenkor síkra szállnia és Isten kegyelmét kell hirdetnie. Isten ugyanis győzött és ezáltal bennünket is abban a győzedelmes menetben képzel el, amely felsorakozik a Bárány menyegzőjére. A római katonák egyik hagyományát örökíti meg, amikor is a nem seregszemlére, hanem diadalittas menetelésre szólították fel a közkatonákat a generálisok. Ebben a seregben ott vonultak a legyőzöttek is, tehát a foglyok, és a tömjén édes illata elárasztotta az őket körbevevő néptömeget.

Az evangélium illata és annak élő bizonyágtétele, amely terjed a világban, mindig édes, de sokan sokféleképpen fogadják. Igazából két lehetősége van az embernek: „akik elnyerték az üdvösséget” és „akik elkárhoznak” Jézus Krisztus ismeretének jó illatát terjeszd. Valaki életre, valaki halálra megy. Milyen szomorú, hogy valaki felé terjed az ige, és mégis a halálba menők tömegét gyarapítja. Milyen szomorú, hogy jó illat ellenére, a fanyar íz marad a szájban, szívben, elmében. Milyen sokan a haláltáborba vágynak. Milyen sokan a halálba tartanak. A jó hír jó illattal terjed, de a jó hír valaki számára tudatos elutasítás, valaki számára pedig élet és lélek. Épp ezért vigyázzunk, hogy kik és mit hirdetnek nekünk. Valaki az ígét nyereszkedésre használja. Még többet harácsoljon össze. VALAKI saját önös életét akarja csak meggazdagítani, önmagát szereti, másokat elutasít és harácsoló életmódot folytat. Nagyon ügyesen és nagyon meggyőzően többet húz ki a gyülekezeti tagok zsebéből, mint akármelyik pogány a templom körül ólálkodva. (ld. Mik 3,5.11) Pál apostol azonban ingyen kapta és ingyen is adja, hogy annak ereje élő hitet, reménységet és szeretetet támasszon a hallgatóság szívében. Anyagilag nincs a terhükre, hanem próbál megállni a saját lábán (ld. IKor 9,11-15; IKor 11,7-9), hogy hirdesse az örök élet jó hírét. Terjedjen a jó illat mindenütt, ahol teher az apostol, hanem eszköz az evangélium hirdetésére.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban (IKor 15,58).” Ámen.

Ének: 207. dicséret 1.7-10: „„Seregeknek hatalmas nagy királya...”